

I

I

‘O! O, jesus! Getverdemme!’

‘Wat, Mary, wat?’

‘Zag je het niet?’

‘Wat dan?’

Ze keek hem aan en in het harde licht van de woestijnzon zag hij dat ze wit was weggetrokken. De enige kleur in haar gezicht waren de roodverbrande plekken op haar wangen en haar voorhoofd, waar zelfs geen sterke zonnebrandcrème haar genoeg bescherming bood. Ze was erg bleek en verbrandde snel.

‘Aan dat bord. Dat bord met de maximumsnelheid.’

‘Wat is daar mee?’

‘Er hing een dooie kat aan, Peter! Vastgespijkerd of gelijmd of weet ik verdomme veel.’ Hij trapte op de rem. Ze greep hem meteen bij zijn schouder. ‘Haal het niet in je hoofd om terug te gaan.’

‘Maar...’

‘Maar wat? Wou je er een foto van nemen? Nou, mooi niet. Als ik dat nog een keer moet aanzien, dan ga ik over mijn nek.’

‘Was het een witte kat?’ In zijn achteruitkijkspiegel zag hij de achterkant van een bord – waarschijnlijk het bord met de maximumsnelheid dat zij bedoelde – maar verder niets. En toen ze erlangs kwamen had hij de andere kant op gekeken, naar een stel vogels die naar de dichtstbijzijnde bergrug vlogen. Je hoefde hier niet constant op de weg te letten; men noemde het stuk van de u.s. 50 dat door Nevada liep ‘de eenzaamste Highway in Amerika’, en Peter Jackson was het daar helemaal mee eens. Omdat hij nu eenmaal uit New York kwam dacht hij dat hij daardoor misschien steeds meer de kriebels kreeg. Pleinvrees, de horror vacui van de woestijn, zo iets.

‘Nee, hij was gestreept,’ zei ze. ‘Maar wat doet dat ertoe?’

‘Ik dacht misschien duivelsaanbidders in de woestijn,’ zei hij. ‘Het moet hier barsten van de enge types. Dat zei Marielle toch?’

‘Ze gebruikte het woord “excentriek”,’ zei Mary. ‘“In Centraal-Nevada wonen veel excentrieke mensen.” Aanhalingstekens openen, aanhalingstekens sluiten. Gary had het er ook over. Maar aangezien we helemaal niemand hebben gezien sinds we de staatsgrens met Californië overgingen...’

‘Nou, in Fallon...’

‘Plaspauzes tellen niet,’ zei ze. ‘Hoewel zelfs daar, de mensen...’ Ze keek hem op een komisch-hulpeloze manier aan die hij de laatste tijd zelden bij haar had gezien, hoewel ze in de maanden na haar miskraam vaak zo had gekeken. ‘Waarom zijn ze hier, Pete? Ik bedoel, Vegas en Reno kan ik nog begrijpen... zelfs Winnemucca en Wendover...’

‘De mensen die uit Utah komen om daar te gokken noemen Wendover Wensdromen,’ zei Peter grijnzend. ‘Dat vertelde Gary me.’

Ze negeerde hem. ‘Maar de rest van de staat... de mensen die hier zijn, waarom komen ze en waarom blijven ze? Ik weet wel dat ik in New York geboren en getogen ben en dat ik het dus waarschijnlijk niet kan begrijpen, maar...’

‘Weet je heel zeker dat het geen witte kat was? Of een zwarte?’ Hij keek weer in de achteruitkijkspiegel, maar omdat hij rond de honderd reed was het bord met de maximumsnelheid intussen al opgegaan in de vlekkerige achtergrond van zand, mesquitestruiken en matbruine uitlopers van het gebergte. Wel zat er eindelijk een ander voertuig achter hen. Hij kon de zon zien schitteren in de voorruit. Misschien anderhalve kilometer achter hen. Misschien drie.

‘Nee, gestreept, zoals ik al zei. Geef me antwoord. Wie betalen er belasting in Centraal-Nevada, en wat schieten ze daarmee op?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Er zijn hier niet veel belastingbetalers. Fallon is de grootste stad aan de Highway 50, en daar wonen voornamelijk boeren. In de gids staat dat ze hun meer hebben afgedamd voor irrigatiedoeleinden. Ze verbouwen voornamelijk wratmeloenen. En ik geloof dat er vlakbij een militaire basis is. Fallon was een halte van de Pony Express, wist je dat?’

‘Ik zou weggaan,’ zei ze. ‘Gewoon mijn meloenen inladen en wegwezen.’

Hij raakte haar linkerborst vluchtig aan met zijn rechterhand. ‘Dat is een mooi stel meloenen, dame.’

‘Dank je. En niet alleen uit Fallon. Elke staat waar je in geen enkele richting een huis of zelfs een boom ziet en waar ze katten aan verkeersborden ophangen, daar zou ik weggaan.’

‘Ach, het heeft te maken met je referentiekader,’ zei hij voorzichtig. Soms kon hij niet uitmaken wanneer Mary serieus was en wanneer ze hem voor de gek hield, en dit was zo’n gelegenheid. ‘Als je in een stedelijke omgeving bent opgegroeid ligt een plaats als het Grote Bekken gewoon buiten dat kader, dat is alles. Ook buiten het mijne, wat dat betreft. Van de hemel alleen al word ik knettergek. Sinds we vanmorgen zijn vertrokken heb ik hem de hele tijd daarboven gevoeld, hoe hij op me neerdrukt.’

‘Ik ook. Er is goddomme gewoon te veel van.’

‘Heb je er spijt van dat we deze kant op zijn gegaan?’ Hij wierp een blik in de achteruitkijkspiegel en zag dat het voertuig achter hen nu dichterbij was gekomen. Geen truck, wat zo’n beetje alles was wat ze gezien hadden sinds ze uit Fallon waren vertrokken (en die gingen allemaal de andere kant op, naar het westen), maar een auto. En hij ging behoorlijk hard ook.

Ze dacht erover na en schudde toen haar hoofd. ‘Nee. Het was leuk om Gary en Marielle te zien, en Lake Tahoe...’

‘Dat was mooi, hè?’

‘Fantastisch. Zelfs dit...’ Mary keek uit het raampje. ‘Het is niet echt lelijk, dat zeg ik niet. En ik denk dat ik het nooit van mijn leven zal vergeten. Maar het is...’

‘... eng,’ maakte hij de zin voor haar af. ‘Tenminste als je uit New York komt.’

‘Zo is het maar net,’ zei ze. ‘Stedelijk referentiekader. En zelfs als we de 1-80 hadden genomen, was het nog allemaal woestijn geweest.’

‘Ja. Tuimelende *tumbleweeds*.’ Hij keek weer in het spiegeltje. De glazen van de bril die hij tijdens het rijden op had glinsterden in de zon. De achterligger was een politieauto, die minstens honderddertig ging. Hij week uit naar de berm tot de rechterwielen

begonnen te denderen op de harde ondergrond en stof deden opwervelen.

‘Pete? Wat doe je?’

Nog een blik in het spiegeltje. Een grote, verchromde grille, die snel naderde en zo’n fel vlak zonlicht reflecteerde dat hij er bijna niet naar kon kijken... maar hij dacht dat de wagen wit was, wat betekende dat het niet de staatspolitie was.

‘Ik maak mezelf klein,’ zei Peter. ‘Een petieterig, sluikt diertje dat zich plat tegen de grond drukt. Er zit een smeris achter ons en hij heeft haast. Misschien heeft hij een aanwijzing over...’

De politieauto schoot langs. De Acura die van Peters zuster was schudde in zijn kielzog. Hij was inderdaad wit, en stoffig vanaf de deurehendels naar beneden. Er stond iets op de zijkant maar de wagen was voorbij voor Peter er meer dan een glimp van had kunnen opvangen. DES-en-nog-iets. Misschien Destry. Dat was een goede naam voor een stad in deze eenzame uithoek van Nevada.

‘... de kerel die die kat aan dat verkeersbord heeft opgehangen,’ maakte Peter zijn zin af.

‘Waarom gaat hij zo hard zonder zijn zwaailicht aan?’

‘Wie zou hier voor hem uit de weg moeten gaan?’

‘Nou,’ zei ze, terwijl ze hem weer zo vreemd komisch aankeek, ‘wij bijvoorbeeld.’

Hij deed zijn mond open om daarop te reageren, en deed hem toen weer dicht. Ze had gelijk. De smeris moest hen minstens even lang gezien hebben als zij hem gezien hadden, misschien nog langer, dus waarom had hij niet zijn zwaailicht aan, voor alle zekerheid? Natuurlijk was Peter wel zo verstandig geweest om uit eigen beweging opzij te gaan, en de smeris zoveel mogelijk de ruimte te geven, maar toch...

Opeens flitsten de remlichten van de politieauto op. Zonder erbij na te denken trapte Peter ook op de rem, hoewel hij al vaart had geminderd tot negentig en de patrouillewagen nog ver genoeg voor hem was zodat een botsing niet voor de hand lag. Toen week de patrouillewagen uit naar de andere rijbaan.

‘Wat doet hij nou?’ vroeg Mary.

‘Ik zou het niet weten.’

Maar natuurlijk wist hij het wel: hij minderde vaart. Zijn bloed-

vaart van honderddertig, honderdveertig was vertraagd tot tachtig. Peter fronste. Hij wilde hem niet inhalen zonder dat hij wist waarom, en ging zelf dus nog langzamer rijden. De snelheidsmeter van Deirdres auto liep terug naar vijfenzestig.

‘Peter?’ Mary klonk ongerust. ‘Peter, ik vind dit niet leuk.’

‘Er is niets aan de hand,’ zei hij, maar was dat wel zo? Hij staarde naar de politieauto, die nu langzaam op de linkerrijbaan voortrolde, en was benieuwd. Hij probeerde te zien wie er achter het stuur zat, maar dat lukte niet. Het achterraam van de patrouillewagen was bedekt met aangekoekt woestijnstof.

De achterlichten, die ook onder het stof zaten, flikkerden even toen de auto nog meer vaart minderde. Nu reed hij nog geen vijftig. Een tumbleweed stuiterde de weg op en werd verpletterd onder de radiaalbanden van de patrouillewagen. Toen hij er van achteren onder vandaan kwam vond Peter Jackson dat hij eruitzag als een nestje gebroken vingers. Plotseling was hij bang, eigenlijk doodsbang, en hij had geen flauw idee waarom.

Omdat het in Nevada barst van de excentrieke mensen. Dat zei Marielle en Gary was het daarmee eens. En zo gedragen excentrieke mensen zich. Kortom, eng.

Natuurlijk was dat gelul, dit was niet echt eng, niet èrg eng in elk geval, hoewel...

Weer flikkerden de achterlichten van de politieauto. Peter remde instinctief ook en keek toen naar de snelheidsmeter. Hij reed nu nog maar veertig.

‘Wat wil hij, Pete?’

Dat was intussen wel duidelijk.

‘Weer achter ons zitten.’

‘Waarom?’

‘Ik weet het niet.’

‘Waarom reed hij niet gewoon de berm in om ons erlangs te laten, als dat is wat hij wil?’

‘Ik heb geen idee.’

‘Wat ga je...’

‘Erlangs natuurlijk.’ En toen voegde hij daar, zonder enige reden, aan toe: ‘Uiteindelijk zijn wij niet degenen die die verdomde kat aan dat verkeersbord hebben opgehangen.’

Hij trapte het gaspedaal in en liep meteen in op de stoffige patrouillewagen die nu met hooguit dertig kilometer voortsukkelde.

Mary greep de schouder van zijn blauwe werkoverhemd zo hard dat hij de druk van haar korte nagels voelde. ‘Nee, niet doen.’

‘Mare, wat kàn ik anders doen?’

En de discussie was alweer achterhaald, omdat hij passeerde terwijl hij nog sprak. De Acura van Deirdre reed even gelijk op met de stoffige witte Caprice en ging er toen langs. Peter keek door twee raampjes en zag maar heel weinig. Een grote gestalte, een mannelijke gestalte, dat was het wel zo’n beetje. Plus het gevoel dat de bestuurder van de politieauto ook naar hem keek. Peter keek naar het opschrift op het portier. Nu had hij de tijd om het te lezen: DESPERATION POLICE DEPARTMENT in gouden letters onder het wapen van de stad, zo te zien een mijnwerker en een ruiter die elkaar de hand gaven.

Desperation, dacht hij. *Nog beter dan Destry. Veel beter.*

Zodra hij erlangs was, zwaaide de witte wagen weer terug naar de rechterrijbaan. Hij versnelde om aan de bumper van de Acura te blijven kleven. Zo reden ze zo’n veertig seconden voort (voor Peters gevoel duurde het veel langer). Toen ging het zwaailicht aan op het dak van de Caprice. Peter voelde hoe zijn maag zich omdraaide, maar het was geen verrassing. Helemaal niet.

2

Mary had hem nog steeds vast, en nu Peter de berm in ging drongen haar nagels weer in zijn vel.

‘Wat doe je? Peter, wat dóe je?’

‘Ik stop. Hij heeft zijn zwaailicht aan en ik moet van hem naar de kant.’

‘Ik vind het niet leuk,’ zei ze terwijl ze zenuwachtig om zich heen keek. Er was niets te zien behalve woestijn, uitlopers van het gebergte en de uitgestrektheid van de blauwe hemel. ‘Wat deden we?’

‘We moeten te hard hebben gereden.’ Hij keek in de buiten-

spiegel. Boven de woorden PAS OP: OBJECTEN KUNNEN DICHTERBIJ ZIJN DAN ZE LIJKEN zag hij de stoffige, witte deur aan de bestuurderskant van de patrouillewagen opengaan. Een kaki been zwaaide naar buiten. Het was gigantisch. Mary draaide zich om om te kijken toen de man aan wie het been toebehoorde er achteraan kwam, het portier dichtgooidde en zijn padvindershoed opzette (hij kon hem in de auto niet op hebben gehad, meende Peter, te weinig ruimte). Haar mond viel open.

‘Lieve hemel, hij is zo groot als een football-speler.’

‘Minstens,’ zei Peter. Nadat hij in zijn hoofd zo’n beetje een berekening had gemaakt met het dak van de auto als referentiepunt – ongeveer anderhalve meter – schatte hij dat de agent die Deirdres Acura naderde minstens twee meter moest zijn. En meer dan honderd kilo. Waarschijnlijk meer dan honderddertig.

Mary liet hem los en schoof zo ver ze kon tegen haar deur, weg van de naderende reus. De agent droeg een pistool op zijn heup dat even groot was als alles aan hem, maar hij had niets in zijn handen – geen klembord, geen bonboekje. Dat stond Peter niet aan. Hij wist niet wat het betekende, maar het stond hem niet aan. Al die tijd dat hij zijn rijbewijs had, had hij vier boetes gekregen voor te hard rijden, toen hij nog jong was, en een voor rijden onder invloed, maar er was nog nooit een agent met lege handen naar hem toe gekomen, en het stond hem absoluut niet aan. Zijn hartslag die toch al sneller was dan gewoonlijk versnelde nog meer. Zijn hart bonkte niet, tenminste nog niet, maar hij voelde dat dat er wel aan zat te komen. Dat het heel makkelijk kon gaan bonken.

Je stelt je aan, dat weet je toch, of niet soms? vroeg hij zich af. Je hebt gewoon te hard gereden, dat is alles. De maximumsnelheid is op deze Highway nog altijd negentig, en hoewel dat een lachertje is en iedereen weet dat het een lachertje is, heeft deze vent ongetwijfeld een bepaald quotum dat hij moet halen. En als het gaat om boetes voor te hard rijden, zijn mensen uit een andere staat altijd de beste kandidaten. Dat weet je. En dus... hoe was de titel van die oude plaat van Van Halen ook alweer? Eat Em and Smile?

De agent stopte bij Peters raampje, met de gesp van zijn kop-

pelriem ter hoogte van Peters ogen. Hij boog zich niet voorover maar hief een vuist op (die voor Peter het formaat had van een flinke schouderham) en maakte zwingelende gebaren.

Peter zette zijn montuurloze bril met ronde glazen af, stopte hem in zijn zak, en deed zijn raampje naar beneden. Hij was zich heel erg bewust van Mary's snelle ademhaling op de stoel naast hem. Ze klonk alsof ze touwtje had gesprongen of misschien de liefde had bedreven.

De agent zakte langzaam maar soepel door zijn knieën en bracht zijn enorme, nietszeggende gelaat binnen het gezichtsveld van de Jacksons. Over zijn voorhoofd viel een strook schaduw, van de stijve rand van zijn padvindershoed. Zijn huid was dermate roze dat Peter vermoedde dat deze man ondanks zijn postuur even slecht tegen de zon kon als Mary. Zijn ogen waren heldergrijs en direct, maar er sprak geen enkel gevoel uit, althans niet voor zover Peter kon zien. Hij kon echter wel iets ruiken. Hij dacht dat het misschien Old Spice was.

De agent gunde hem slechts een korte blik. Vervolgens keek hij het interieur van de Acura rond, waarbij hij Mary eerst opnam (Amerikaanse echtgenote, blank, knap gezicht, goed figuur, jong, geen zichtbare littekens) en toen naar de camera's en tassen en de rommel van onderweg op de achterbank keek. Er was nog niet veel rommel; ze waren pas drie dagen eerder uit Oregon vertrokken, inclusief de anderhalve dag die ze met Gary en Marielle Soderson doorbrachten om naar oude platen te luisteren en over vroeger te praten.

De ogen van de agent bleven hangen op de uitgetrokken asbak. Peter vermoedde dat hij op zoek was naar peuken van stickies, dat hij rook of de geur van weed of hasj nog in de auto hing, en was opgelucht. Hij had al bijna vijftien jaar geen joint gerookt, had nooit coke geprobeerd en dronk vrijwel nooit meer na de boete die hij na dat kerstfeest had gekregen. Het enige wat voor hem tegenwoordig nog enigszins in de buurt kwam van drugsgebruik was het ruiken van een beetje weed de weinige keren dat hij naar een popconcert ging, en Mary had sowieso nooit om dat spul gegeven – ze beschreef zichzelf soms als een 'drugsmaagd'. Er lag niets in de uitgetrokken asbak behalve een paar verfrom-

melde kauwgomverpakkingen, en op de achterbank lagen geen lege bierblikjes of wijnflessen.

‘Agent, ik weet dat ik een beetje hard ging...’

‘Gas op de plank, hè?’ vroeg de agent op een vriendelijke toon. ‘Gut nog aan toe! Zou ik uw rijbewijs en uw papieren kunnen zien, meneer?’

‘Tuurlijk.’ Peter haalde zijn portefeuille uit zijn achterzak. ‘De auto is alleen niet van mij, maar van mijn zuster. We rijden hem voor haar terug naar New York. Uit Oregon. Ze zat op Reed. Kent u Reed College, in Portland?’

Hij wist dat hij maar wat zat te zwetsen, maar hij wist niet zeker of hij ermee kon ophouden. Het was gek hoe agenten je zo aan het zwetsen kregen, alsof je een lichaam met afgehakte ledematen of een ontvoerd kind in je kofferbak had. Hij herinnerde zich dat hij hetzelfde had gedaan toen die agent hem na dat kerstfeest had aangehouden op de Long Island Expressway. Hij praatte en praatte maar, klepperdeklepperdeklep, terwijl de agent de hele tijd niets zei en alleen methodisch zijn eigen gang ging. Eerst controleerde hij zijn papierwinkel en toen de inhoud van zijn setje blauwe plastic blaaspijpjes.

‘Mare? Zou jij de autopapieren uit het handschoenenkastje kunnen pakken? Ze zitten in een kleine plastic envelop, samen met Dee d’r verzekeringspapieren.’

Eerst verroerde ze zich niet. Hij kon haar vanuit een ooghoek stil zien zitten, terwijl hij zijn portefeuille opendeed en op zoek ging naar zijn rijbewijs. Het had daar toch in moeten zitten, levensgroot, achter een van de ruitjes voor het vakje met de bankbiljetten, maar het zat er niet in.

‘Mare?’ vroeg hij nog een keer, nu een beetje ongeduldig en opnieuw een beetje bang. Wat als hij dat verdomde rijbewijs ergens had verloren? Dat hij het bij Gary op de grond had laten vallen toen hij zijn troep (je leek altijd zoveel méér troep in je zakken te hebben als je op reis was) van zijn ene spijkerbroek in zijn andere overhevelde. Dat had hij natuurlijk niet gedaan, maar zou het niet typisch iets voor hem zijn als...

‘Kan je even een handje helpen, Mare? Die verdomde autopapieren pakken? Alsjeblíeft?’